

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoR/10/2025
Identifikačné číslo spisu:	6724202477
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6724202477.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávneného (otca): U.. U. N., narodený XX. R. XXXX, V. V., U. XXXX/XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Stupárovou, Veľká Lúka, Novomeského 1266/25, proti povinnej (matke): U.. L. F. N.D., narodená XX. R. XXXX, K., Z. XXXX/XX, zastúpenej: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Bratislava, Kadnárova 83, IČO: 47 232 765, o nariadenie výkonu rozhodnutia vo veci maloletej M. N.D., narodenej XX. F. XXXX, bytom u matky, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen, Zvolen, J. Jiskru 249/6, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 9Em/1/2024, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 21. februára 2025 sp. zn. 14CoE/2/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením č.k. 9Em/1/2024-57 z 18. septembra 2024 (ďalej len „uznesenie súdu prvej inštancie“ alebo „uznesenie okresného súdu“) prvým výrokom nariadil výkon rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 8P/6/2016-2013 z 08. februára 2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 13CoP/18/2023 z 29. novembra 2023, druhým výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žiadnemu účastníkovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie uznesenie odôvodnil právne ustanoveniami § 370 ods. 1, § 371 ods. 1, § 373, § 376 ods. 1, § 377 ods. 1 a 3, § 382 ods. 1 a 2, § 383 ods. 1, § 384 ods. 1 a 3, § 390 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) a vecne tým, že mal preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen č.k. 8P/6/2016-2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoP/18/2023, okrem iného zveril maloletú do osobnej starostlivosti otca. Z vykonaného dokazovania nebolo zistené, že by sa maloletá nachádzala u otca, teda, že by nastali také okolnosti, ktoré by spôsobili zánik uloženej povinnosti. Taktiež do dňa rozhodnutia nebolo zistené, že by došlo k tomu, že exekučný titul nie je vykonateľný. Súd prvej inštancie mal za osvedčené, že matka bráni tomu, aby maloletá bola u otca. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyplývajúce z návrhu, priložených listinných

dôkazov, vykonaného dokazovania na pojednávaní súd nariadil výkon rozhodnutia vo veci maloletej, pretože mal súd preukázané, že maloletá je v súčasnosti u matky a nedošlo k splneniu povinnosti v zmysle právoplatného rozhodnutia. Konštatoval, že skutočnosti uvádzané matkou nemôžu založiť právny dôvod pre nenariadenie výkonu rozhodnutia. Matka neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa okresný alebo odvolací súd už nezaoberal. Všetky tieto skutočnosti existovali už v roku 2019. Poukázal na rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej v ktorom sa súd vysporiadal so správaním matky a so zlým vplyvom na maloleté dieťa, keď uviedol, že ani vo veku 13 rokov nerešpektuje zákony v rámci svojho správania. Súd prvej inštancie mal za to, že takéto správanie u maloletej musí vyvolávať aj samotné správanie matky, keďže samotná matka právoplatné rozhodnutie okresného súdu, Krajského súdu v Žiline ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým bola matka neodkladným opatrením zaviazaná odovzdať dieťa otcovi, toto nerešpektovala.

1.2. K zamietnutiu návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom maloletej a súčasného manžela matky súd uviedol, že tieto nepovažoval za také dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie povinnej uznesením z 21. februára 2025 sp. zn. 14CoE/2/2025 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prvým výrokom potvrdil a druhým výrokom návrh povinnej na odklad výkonu rozhodnutia zamietol.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď na základe návrhu oprávneného skúmal, či povinná dodržiava úpravu zverenia maloletej stanovenú právoplatným súdnym rozhodnutím, pričom vykonaným dokazovaním zistil, že povinná nerešpektuje súdnu úpravu zverenia maloletej do osobnej starostlivosti otca. Povinná neodovzdanie maloletej odôvodňovala správaním sa oprávneného, odmietavým postojom maloletej ako aj ochranou jej najlepšieho záujmu, avšak odvolací súd uplatnenú obranu povinnej nevyhodnotil ako relevantnú. Odvolací súd ďalej uviedol, že po preskúmaní odvolania povinnej dospel k záveru, že dôvody uvádzané povinnou nenapĺňajú odvolací dôvod podľa § 377 ods. 3 CMP na ktorý povinná odkazovala, teda, že okolnosti ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti. Tvrdenia uvádzané povinnou nemali podľa názoru odvolacieho súdu charakter uplatneného odvolacieho dôvodu. Tieto boli už vyhodnotené okresným súdom pri rozhodovaní o návrhu oprávneného, povinná podľa názoru súdu neuviedla žiadne skutočnosti takej intenzity, ktoré by napĺňali zákonné kritériá uplatneného odvolacieho dôvodu. Krajský súd neakceptoval ani námietky povinnej spočívajúce v názore maloletej a správaní oprávneného, keďže tieto nepredstavujú odvolací dôvod, ktoré pripúšťa civilný mimosporový poriadok. K odmietavému postoju maloletej opätovne uviedol, že tento bol uvádzaný už v základnom konaní a bol predmetom vyhodnotenia okresným ako aj krajským súdom. Odvolací súd ani v tomto prípade nevyhodnotil nesúhlas maloletého dieťaťa ako prekážku pred záujmom na zabezpečení riadneho a zdravého vývoja maloletej, a to najmä s poukazom na podozrenie na prítomnosť Münchhausenovho syndrómu by proxy na strane povinnej. Negatívne stanovisko zaujal odvolací súd aj k návrhu povinnej na odklad vykonateľnosti, pretože zákonné podmienky pre odklad vykonateľnosti musia byť preukázané a nemôžu byť založené len na tvrdeniach uvádzaných v hypotetickej rovine.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala povinná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť a dôvodnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. c) a f) CSP, dôvodiac, že strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, ako aj, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať strane jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.1. Okrem rozsiahleho opisu doterajšieho priebehu konania povinná namietala, v prvom rade, že v konaní maloleté dieťa zastupoval na základe rozhodnutia súdu prvej inštancie Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen. Matka v konaniach opakovane namietala zaujatosť ustanoveného kolízneho opatrovníka a uviedla, že uznesením Okresného súdu Zvolen v konaní sp. zn. 8P/6/2016 zo dňa 23. augusta 2017 bol Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen ako kolízny opatrovník maloletej odvolaný. Dovolateľka mala za to, že ak v jednom konaní bol kolízny opatrovník vyhodnotený ako zaujatý, jeho dôvody a vylúčenie by sa mali vzťahovať na všetky konania k danej osobe. Uvedené podľa jej názoru výrazne sťažuje úkony, ktoré by mali byť kolíznym opatrovníkom vykonané vo vzťahu k

dotknutej rodine. Poukázala tiež na to, že kolízny opatrovník sa nezúčastnil pojednávania v predmetnej veci, rovnako ani v odvolacom konaní sa nevyjadril k prejednávanej veci.

3.2. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti dovolateľka uviedla, že jej právo na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP bolo porušené nevykonaním výsluchu maloletého dieťaťa. Povinná namietala, že v konaní opakovane navrhovala vykonať výsluch maloletej, ktorá je vzhľadom na svoj vek spôsobilá sa k veci adekvátne vyjadriť, avšak maloletá vypočutá nebola. Dovolateľka v ďalšom namietala, že napriek tomu, že jej námietke zaujatosti voči zákonnému sudcovi nebolo vyhovené, z jeho konania je zrejmé, že svojimi vyjadreniami a úkonmi popiera princíp rovnosti účastníkov konania. Dovolateľka uviedla konkrétnu situáciu, kedy dopytovala konajúci súd na stav trestného konania, pričom súd v odpovedi uviedol, že informáciou o stave trestného konania nedisponuje. Následne na základe nahliadnutia do spisu zistila, že sa v spise nachádza uznesenie OR PZ, ktoré bolo doručené zákonnému sudcovi, z čoho dovolateľka dospela k záveru, že zákonný sudca matke oznámil klamlivú informáciu napriek tomu, že takouto informáciou disponoval. Z uvedeného podľa dovolateľky možno okrem zjavnej zaujatosti sudcu nadobudnúť podozrenie o zákonnosti celého postupu sudcu. V neposlednom rade dovolateľka nesúhlasila s tým, že v konaní bolo vykonané šetrenie pomerov v domácnosti matky, nie však v domácnosti otca. Súd sa mal podľa jej názoru touto otázkou zaoberať. Za nesprávne považovala aj vyhodnotenie správy zo šetrenia vyhotovenej Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny dňa 18. júla 2024. Tvrdila, že ak je v takejto správe uvedené, že bolo matke zanechané predvolanie na adrese trvalého bydliska, na základe ktorého sa nedostavila na stanovený termín a z tohto dôvodu nebolo možné vykonať šetrenie matky. Tak by súd mal zároveň žiadať od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, aby zanechanie predvolania aj zákonným spôsobom preukázal. Na základe uvedeného dovolateľka navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu sa vyjadril oprávnený (otec) k skutkovému stavu a dovolacím argumentom. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie povinnej odmietol.

5. Kolízny opatrovník sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

6. Výkon rozhodnutia vo veciach maloletých je od 01. júla 2016 upravený zákonom č. 161/2015 Z.z. Civilným mimosporovým poriadkom (ďalej aj „CMP“). Podľa § 373 CMP na konanie o výkone rozhodnutia sa použijú ustanovenia prvej časti a piateho dielu prvej hlavy druhej časti, ak nie je ustanovené inak. Civilný mimosporový poriadok v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahuje vo všeobecnej časti osobitné ustanovenia o dovolaní, ktoré sa však netýkajú výkonu rozhodnutí vo veciach maloletých. Keďže ustanovenia § 370 až § 391 štvrtej časti Civilného mimosporového poriadku neobsahujú osobitné ustanovenia o dovolaní, aj pre výkon rozhodnutia platí vzájomný vzťah medzi Civilným mimosporovým poriadkom a Civilným sporovým poriadkom upravený v ustanovení § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Posudzovanie prípustnosti dovolania vo veciach výkonu rozhodnutia maloletých je preto potrebné posudzovať podľa ustanovení Civilného sporového poriadku.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na

opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

10. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

11. V danom prípade z dovolania povinnej vyplýva, že napáda uznesenie odvolacieho súdu na základe § 420 písm. c) a f) CSP.

12. Podľa § 420 písm. c) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

17. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania a skúmal, či uznesenie odvolacieho súdu spĺňa atribút rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

18. K posúdeniu prípustnosti dovolania proti uzneseniu o zastavení výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých v zmysle § 420 CSP dovolací súd uvádza, že ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania alternatívne, buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t.j. proti rozhodnutiu majúcejmu meritórny charakter (o podstate návrhom uplatňovaného práva a teda o jeho existencii, či neexistencii, resp. o možnosti poskytnutia mu požadovanej ochrany), alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá takýto charakter, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred dovolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t.j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí súdu prvej inštancie a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a

uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP (m.m. I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 74/2018).

19. Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 540/2022 zaujal stanovisko k otázke prípustnosti dovolania proti uzneseniam vydaným v konaniach o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých. Poukázal na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu v otázke prípustnosti proti konečným rozhodnutiam, nie však v konaní o veci samej, pri dvoch kategóriách rozhodnutí. Prvou boli rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorými bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o trovách konania (teda o otázke, ktorá nie je vecou samou). V tejto otázke to bol práve ústavný súd, ktorý korigoval prax najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania voči týmto uzneseniam (nález ústavného súdu č.k. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 uverejnený v ZNaU pod č. 74/2018) a vyslovil, že dovolanie podľa § 420 CSP proti uzneseniam odvolacieho súdu, ktorými s konečnou platnosťou rozhodol o nároku na náhradu trov konania, je prípustné. Tento právny názor bol nasledovaný aj v ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu, (napr. sp. zn. 2Cdo/89/2020, 4Cdo/155/2020 alebo 4Cdo/70/2020) a napokon aj v rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1VObdo/2/2021. Druhou skupinou sú rozhodnutia vydané v exekučnom konaní, pri ktorých sa aplikuje Exekučný poriadok účinný do 31. marca 2017, teda Exekučný poriadok, ktorý neobsahuje osobitnú úpravu o neprípustnosti dovolania (teraz § 202 ods. 4 Exekučného poriadku), a preto sa na tieto exekučné konania aplikuje Civilný sporový poriadok (podobne ako v prejednávanej veci). V týchto exekučných konaniach najvyšší súd prijal záver, že rozhodnutia v exekučných konaniach nie sú síce rozhodnutiami vo veci samej, avšak pripustil, že v exekučnom konaní môže súd vydať také rozhodnutia, ktoré možno považovať za rozhodnutia, ktorými sa (exekučné) konanie končí, napr. uznesenie o zastavení exekúcie (pozri napr. rozhodnutia sp. zn. 3Oboer/25/2017, 3Oboer/22/2018, 3Oboer/27/2018, 2Oboer/17/2021).

20. Obdobou takéhoto rozhodnutia, ktorým sa konanie o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých končí, je aj uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na výkon rozhodnutia. Týmto odvolacím rozhodnutím sa vykonávacie konanie prakticky skončilo. Preto je namieste pripustiť dovolanie aj proti rozhodnutiam vydaným v konaniach o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých, a to aj podľa § 420 CSP (nielen podľa § 421 CSP), ktorými sa konanie o výkon rozhodnutia končí (porovnaj IV. ÚS 540/2022).

21. V posudzovanom prípade však ide o inú situáciu, kedy odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým nariadil výkon rozhodnutia, ktoré však svojou povahou nenapĺňa atribúty rozhodnutia vo veci samej. Ide totiž o rozhodnutie vydané vo vykonávacom konaní (§ 370 a nasl. CMP), ktorému už predchádzalo rozhodnutie vo veci samej, ktoré je exekučným titulom (rozsudok Okresného súdu Zvolen č.k. 8P/6/2016-2013 z 08. februára 2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoP/18/2023 z 29. novembra 2023). Nejedná sa ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, keďže vykonávacie konanie sa ukončí až rozhodnutím o zastavení výkonu rozhodnutia (§ 390 CMP). Vzhľadom na vyššie uvedené, proti takémuto rozhodnutiu nie je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné. K rovnakému právnomu záveru Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel napr. v rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 6CdoR/7/2025 z 23. septembra 2025.

22. V danom prípade potvrdzujúce uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie o tejto otázke končí, lebo vykonávacie konanie pokračuje, preto dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu namietanej vady zmätočnosti v zmysle § 420 CSP nie je preskúmateľné v dovolacom konaní. Dovolací súd dovolanie preto odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

23. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s § 453 ods. 1 CSP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na ich náhradu.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.